

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/97/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112010267
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Hájiček
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2012:3112010267.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. októbra 2012 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Stanislava Hájička a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Rastislava Vranku o d v o l a n i a, ktoré proti rozsudku Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 1T 29/2012, zo dňa 30.5.2012 podali obžalovaní G., nar. 1X.XX.XXXX a K., nar. XX.XX.XXXX v llave, obaja t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby v llave a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaných G. D. a K. Z. ako nedôvodné z a m i e t a j ú .

odôvodnenie:

Vyššie citovaným rozsudkom okresného súdu boli obžalovaní uznaní vinnými zo zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák., pretože dňa 26.9.2011 v čase okolo 24.00 hod. v B. nad K., po vzájomnej dohode o návrhu obv. G. D., že či si obv. K. Z. nechce zarobiť, išli do reštaurácie "Poľovník", kde sa mali sudy predať osobe, ktorá im mala dať peniaze na ruku a tak sa mali rozdeliť, avšak keď im táto akcia nevyšla a keď sa vrátili a zbadali, že ide nejaký napitý muž, ktorý bol asi 30 metrov od nich a išiel smerom k hotelu "Kristína", začali ho prenasledovať, išli za ním po tom istom chodníku asi vo vzdialenosti 15 metrov a keď K. zabočil smerom doľava k bytovke blízko hotela "Kristína" obvinený G. D. mu povedal, aby ho zozadu sotil a potom mu zobral peňaženku, že on bude dávať pozor, či niekto nejde, čo aj obv. K. Z. urobil, rozbehol sa za poškodeným K. D., zozadu ho sotil, pričom keď tento spadol na zem udrhel ho päšťou do tváre a zo zadného vrecka mu vytiahol peňaženku, v ktorom bola minimálne finančná hotovosť vo výške 130 eur, ako aj mu odcudzil preukaz a kartu zdravotného poistenia, kreditné karty Quatro, Dexia, VÚB banka, 2 ks stávkové tikety v hodnote po 10 eur zo stávkovej spoločnosti Niké a Terno, po čom obaja z miesta činu ušli a z odcudzených peňazí obv. K. Z. dal obv. G. D. 2,50 eur. Boli za to odsúdení G. D. podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 4 Tr. zák., v spojení s § 37 písm. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obžalovaný G. D. na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia. Obžalovaný K. Z. bol odsúdený podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 3 Tr. zák. s prihladnutím na § 36 písm. d/, l/, § 37 písm. h/ Tr. zák. v spojení s § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 9 mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obžalovanému K. Z. trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T 3/2012 zo dňa 9.1.2012, ktorým bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, s odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky a súčasne ruší výrok o treste uložený obžalovanému K. Z. trestným rozkazom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T 196/2011, zo dňa 6.10.2011, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 288 ods. 1 Tr. zák. bol poškodený K. D. s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podali obaja obžalovaní odvolania. Obžalovaný G. D. sám i prostredníctvom obhajcu sa rozsiahle zaoberal skutkovými závermi súdu, ktoré považuje za nesprávne a poukazoval na podstatné chyby konania, ktoré rozsudku predchádzali. Orgány činné v trestnom konaní ani súd neakceptovali jeho návrhy na doplnenie dokazovania a to o vykonanie rekonštrukcie a neprihliadali na zmenu výpovedí spoluobvineného, ktorý v dôsledku svojej nepravdivej výpovedi sa mal pokúsiť vo väzbe o samovraždu a nesprávne si vysvetlili pojem spolupáchateľstva. Vo veci rozhodovali senáty okresného súdu v rôznom zložení. Žiadal o preskúmanie duševného stavu spoluobvineného Z.. Prostredníctvom svojho obhajcu sa opäť zaoberal podrobne skutkovým stavom a jednotlivými dôkazmi, pričom zdôraznil, že nakladanie s občianskym preukazom poškodeného a jeho tiketmi bolo síce neštandardné, ale pochopiteľné, keďže v minulosti mal problémy, keď oznámil nález stratených dokumentov. Konečne poukázal aj na podiel na predmetnom skutku z pohľadu výšky trestov. Preto navrhol napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa neho zrušiť a vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Na verejnom zasadnutí zotrval na dôvodoch podaného odvolania.

Obžalovaný K. Z. napadol rozsudok len vo výroku o treste. Uviedol, že vyrastal v detskom domove, nemohol si nájsť prácu, poškodenému sa ospravedlnil a vrátil všetky veci z lúpeže. Ďalej uviedol, že na hlavnom pojednávaní zmenil svoju výpoveď, ale len preto, že si uvedomil, že D. má doma malé dieťa a vie ako je to ťažké vyrastať bez rodičov. Pri skutku lúpeže bol sám a D. bol len prítomný a nevedel, že aj on je spolupáchateľom a preto čiastočne zmenil výpoveď. Jeho trest je vysoký a preto žiada o mimoriadne zníženie trestu. Na verejnom zasadnutí trval na znížení trestu.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol odvolania obžalovaných zamietnuť.

Krajský súd ako súd druhého stupňa preskúmal napadnutý rozsudok, preskúmal i správnosť a zákonnosť konania, ktoré mu predchádzalo a po oboznámení sa s obsahom priloženého trestného spisu, odvolaniam obžalovaných neprisvedčil.

Krajský súd sa zaoberal predovšetkým závermi okresného súdu týkajúcich sa skutkových okolností danej veci a podielu jednotlivých obžalovaných na ňom. Je treba len uviesť, že okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie a prihliadal nielen k jednotlivým dôkazom, ale i k ich súhrnu, pričom neprehliadol ani logické súvislosti a charakteristiku oboch obžalovaných. Základnými dôkazmi sú však výpovede oboch obžalovaných, keďže v súvislosti s predmetnou lúpežou, okrem poškodeného, ktorý zaregistroval v podnapilom stave len jednu osobu, sa k nej vyjadrovali len oni dvaja. Ostatné dôkazy, ako je napr. výpoveď družky obžalovaného D. (ktorá navyše uvádzala čas príchodu obžalovaných do jej bytu s peňaženkou okolo 22.30 hod.) sú teda len dôkazmi podpornými, pri ktorých je potrebné vychádzať aj z osobných vzťahov k páchatelom. K. Z. je osobou blízkou veku mladistvých a aj keď už dvakrát stál pred súdom, vierohodnosť jeho výpovedi je podstatne vyššia ako u G. D., ktorý už viackrát stál pred súdmi a bol aj viackrát vo výkone trestov odňatia slobody, pričom z predchádzajúcich odsúdení je zrejmé, že má sklony k obdobnému konaniu. Preto aj súdy nemôžu prihliadať len k jeho tvrdeniam, aj keď na prvý pohľad znejú presvedčivo, ale jeho výpoveď hodnotiť v širších súvislostiach. Faktom zostáva, že pred žalovaným skutkom Z. poznal obžalovaného D. len po mene, bližšie s ním sa nedostal do kontaktu a pri prvých výsluchoch, ako aj pri konfrontácii niet žiadnych presvedčivejších dôkazov, že by mal pri nich klamať. Z výpovede K. Z. aj pri zmene jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní, ktorú odôvodňoval vo svojom písomnom odvolaní tým, že si "uvedomil, že D. má doma malé dieťa a sám vyrastal v detskom domove bez rodičov, tak som mu chcel pomôcť" stále uvádzal, že D. bol pri predmetnej lúpeži prítomný, aj keď lúpež fyzicky spáchal sám. Ani krajský súd nemá teda pochybnosti, že obžalovaný D., aj keď to popiera, bol pri danej lúpeži prítomný a niet teda dôvod ani pochybovať, že aj keď sa na nej síce priamo nepodieľal, ale nielenže naviedol Z. k nej, ale a to je podstatné, dával pozor, aby neboli pri čine vyrušení. V zmysle posudzovania spolupáchateľstva podľa § 20 Tr.zák. je ich konanie konaním spoločným smerujúcim k dosiahnutiu cieľa, teda násilím sa zmocniť peňazí poškodeného. Okresný súd v danej súvislosti správne zdôraznil aj konanie obžalovaného po predmetnom čine týkajúceho sa občianskeho preukazu a tiketov patriacich poškodenému. Ani krajský súd nezistil žiadny dôvod prečo by mal byť spoluobžalovaný Z. podrobený psychiatrickému vyšetreniu a tvrdenie obžalovaného D. o tom, že Z. chcel v dôsledku výčitiek svedomia spáchať samovraždu sa ukázalo ako nepravdivé. Taktiež argumentácia obžalovaného týkajúca sa použitia psa a pachových stôp nie je takého charakteru, ktorá by spochybňovala základné dôkazy. Konečne niet dôvodu vykonávať rekonštrukciu daného prepadnutia K. D., keď obžalovaný tvrdí, že pri tomto čine osobne prítomný nebol. Pokiaľ sa týka rozhodovania okresného súdu v jeho veci senátmi v rôznom zložení, treba uviesť, že takéto zloženie senátov Trestný

poriadok nevyklučuje. Len na hlavnom pojednávaní musí vo veci rozhodnúť senát, ktorý pojednával na viacerých hlavných pojednaniach, v rovnakom zložení a aj to s jednou výnimkou.

Na základe vyššie uvedeného, ale aj dôvodov podrobnejšie naznačených v napadnutom rozsudku sa krajský súd stotožnil so skutkovými závermi okresného súdu. Pri právnom posudzovaní konania obžalovaného D., krajský súd zvažoval, či predmetná účasť tohto obžalovaného má byť posudzovaná ako účasť vo forme návodu či pomoci, alebo ako spolupáchateľstvo. V súdnej praxi osoba, ktorá dáva pozor v blízkosti činu (tak, ako v tomto prípade), aby spoločník nebol pri čine vyrušený sa považuje za spolupáchateľstvo v zmysle § 20 Tr. zák.. Jeho činnosť je totiž pre uskutočnenie činu značne dôležitá. Z uvedených dôvodov je právne posúdenie u oboch spolupáchateľov ako trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. správne.

Okresný súd nepochybil ani pri rozhodovaní o treste. Prihliadajúc na predchádzajúce odsúdenia a jednu priťažujúcu okolnosť je uloženie trestu v strede zákonom určenej trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia G. D. zodpovedajúce ustanoveniu § 34 Tr. zák., ktoré ustanovenie je základným pre ukladanie trestov, pričom v podrobnostiach je možno odkázať na odôvodnenie príslušnej časti napadnutého rozsudku. Na základe vyššie uvedeného krajský súd odvolanie tohto obžalovaného zamietol. Pre úplnosť, vzhľadom na zdôrazňovanie práv zaručených Ústavou obžalovanému, je potrebné dodať, že nielen obžalovaný má práva, ale tieto práva, napr. právo na nerušené užívanie svojho majetku, či právo na osobnú slobodu majú aj osoby, ktoré v dôsledku predchádzajúcej, ale i tejto trestnej činnosti obžalovaného utrpeli rôzne ujmy. Tieto práva ho však evidentne, ako vyplýva z registra trestov, nezaujímajú.

Obžalovaný Z. podal odvolanie výslovne len proti výroku o treste, pričom zdôrazňoval svoje doznanie, úprimnú ľútosť, svoje detstvo, ako aj spáchanie činu pod vplyvom života po odchode z detského domova a teda tiesnivých osobných pomerov a ďalšie poľahčujúce okolnosti. Preto žiadal o mimoriadne zníženie trestu. Krajský súd pri posudzovaní tohto návrhu dôsledne vychádzal z ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Podľa citovaného ustanovenia, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Okolnosti prípadu sú také okolnosti, ktoré sa vzťahujú na závažnosť trestného činu. V tomto prípade nie je možno prehliadnuť, rozsah násillia voči poškodenému zo strany obžalovaného. Obžalovaný nemal žiadny dôvod, keď už zozadu sotil poškodeného, ktorý bol v podnapilom stave a evidentne staršieho veku, ešte fyzicky napadnúť päšťami a vybiť mu zuby. Pod pomermi páchatel'a sa rozumejú okolnosti, ktoré nemajú priamy vzťah k spáchanému trestnému činu, ale patria tu prípady vážnych zdravotných problémov, starostlivosť o viacerých členov rodiny, či stav znižujúci príčetnosť páchatel'a a len výnimočne značná prevaha poľahčujúcich okolností. Z uvedeného vyplýva, že nie je dôvod na aplikáciu uvedeného ustanovenia Trestného zákona, nehľadiac na to, že obaja obžalovaní spáchali predmetnú lúpež voči osobe staršej ako 60 rokov, teda na osobe chránenej a ich konanie mohlo byť posúdené podstatne prísnejšie (tr. sadzba 7-12 rokov) a preto krajský súd i toto odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.